Half Wild

Lees ook van Sally Green:
Half Zwart

SALLY GREEN

HALF WILD

Vertaald door Lia Belt

moon

Voor Indy

Oorspronkelijke titel: *Half Wild*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Puffin Books Ltd, 2015

© Sally Green, 2015
© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2015
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2015
© Omslagbeeld: Triggerfish/Début Art
© Omslagontwerp: Tim Green/Faceout Studio
Ontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange
Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2046 7
ISBN 978 90 488 2047 4 (e-book)
NUR 334/284

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

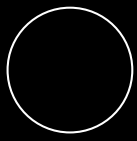
OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

FSC www.fsc.org
MIX
Papier van verantwoorde herkomst
FSC® C110751

Mijn zwaar gemoed verkilt je borst,
Klimt in snikken tegen je keel omhoog.
– Wilfred Owen, *Wild with all regrets*

DEEL EEN

ROOD

Een nieuwe dag

een kruisbek roept

een andere vogel antwoordt, geen kruisbek

de eerste vogel neemt het weer over

en nog eens

de kruisbek –

shit, het is ochtend

ik heb geslapen

het is ochtend, heel vroeg

shit, shit, shit

ik moet wakker worden moet wakker worden

ongelooflijk dat ik in slaap ben ge–

chchchchchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchchch
hhchchchhchchchcchchhcchcchchchhchchchhcchch
chchchchhchchchchchhchchchchhchhhchchchchccc
hchchchchhchchchchhchchchhchchchchhchchchhch
hchchchchchchchchchhchhhchchcccchhhchchchhch

shit!
dat geluid is hier. hier!

chchchchchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchchch
hhchchchhchchchcchchhcchcchchchhchchchhcchch
chchchchhchchchchchhchchchchhchhhchchchchccc
hchchchchhchchchchhchchchhchchchchhchchchhch
hchchchchchchchchchhchhhchchcccchhhchchchhhc
hchchhchhchchchchchchchchhchhhchchcccchhhch
chchchhchchchhchhchchchchchchchchchhchhhchch
ccchhhchchchchhchchchhchhchchchchchchchchhh
chhhchchcccchhchchchchhchchchhchhchchchchch

die herrie betekent, o shit, dat er iemand met een mobiele telefoon in de buurt is. heel dichtbij. ongelooflijk dat ik in slaap ben gevallen terwijl jagers me op de hielen zitten. en die ene. die snelle. zij kwam gisteravond heel dichtbij.

chchchchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchchchh
hchchchhchchchcchchhcchcchchchhchchchhcchchchc

denk na! denk na!

chchchchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchchchh
hchchchhchchchcchchhcchcchchchhchchchhcchchchc

het is een mobiel, het is zeker weten een mobiel. de herrie zit in mijn hoofd, niet in mijn oren, ergens rechtsboven, vanbinnen, constant, als elektrische ruis, een puur gesis, een mobiel gesis, luid, alsof het maar drie of vier meter bij me vandaan is.

chchchchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchchchh
hchchhchchchchchhchchchchhchhhchchchchccchchc

oké, goed, een heleboel mensen hebben een mobiele telefoon. als het een jager was, die ene jager, en ze me kon zien, zou ik al dood zijn geweest.
ik ben niet dood.
ze ziet me dus niet.

chchchchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchchchh
hchchhchchchchchhchchchchhchhhchchchchccchchc

het geluid wordt niet harder. ze komt niet dichterbij. maar ze gaat ook niet weg.
zit ik misschien ergens verborgen?
ik lig op mijn zij, met mijn wang tegen de grond.
volkomen stil, en ik zie niks dan aarde. ik moet me een beetje bewegen.
maar nog niet meteen. eerst nadenken.
kalm blijven en het uitvogelen.

chchchhhchchchchhchchchhchchchchcchchchchhh
chchchhhchhhchchchchcccchchchchcccchhhhchcchcchc

er is geen wind, geen zon, alleen een vaag licht. het is nog vroeg. de zon is zeker nog niet boven de berg uit gekomen. de grond is koud maar droog, zonder dauw. ik ruik aarde en naaldbomen en... nog iets anders.
wat is dat andere?
en ik proef iets.
een vieze smaak.
het smaakt naar... o nee –

niet over nadenken

niet over nadenken
niet over nadenken
niet over nadenken
denk aan iets anders
denk na over waar je bent.

chchchchchhchchchhhhchchchchhchchchchchchchch
chhchchchhchchchchhchchchhchchchhchcchchchchh

Je ligt op de grond, in de vroege ochtend, en het is koud. Je hebt het koud. Je hebt het koud omdat... je naakt bent. Je bent naakt en de bovenste helft van je lichaam is nat. Je borst, je armen... je gezicht is nat.
Je beweegt de vingers van je linkerhand, een heel klein beetje maar, en ze voelen plakkerig. Ze plakken aan elkaar vast alsof er opdrogend suikerzoet sap op zit. Maar het is geen sap... Niet over nadenken niet over nadenken niet over nadenken niet over nadenken

Niet over nadenken!
Denk aan iets anders!

chchchchchchchhchhhchchchccchchchhchchcchchccc

Denk aan overleven!
Je moet hier weg. De Jagers zijn je op het spoor. Die snelle

was dichtbij. Gisteravond was ze heel dichtbij. Wat is er gisteravond gebeurd?

wat is er gebeurd?

Nee! Vergeet dat!

chchchchhchchhchchchcchchhchhchchchchhhchchch

Denk aan overleven.
Probeer te bedenken wat je kunt doen.
Je kunt kijken, je hoofd een klein stukje draaien om wat meer te zien. De grond bij je gezicht ligt bezaaid met dennennaalden. Bruine dennennaalden. Maar dat bruin komt niet van de dennenboom. Het is de kleur van geronnen bloed. Je linkerarm ligt gestrekt. Daar zitten ook vegen op. Opgedroogde bruine korsten. Maar op je hand zitten niet alleen maar vegen.
Hij is helemaal rood.

chchchchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchchchh

Je kunt een riviertje opzoeken en je wassen. Het allemaal van je af wassen.

hchchhchchchchchhchchchchhchhhchchchchccchchc

Je moet weg. Voor je eigen veiligheid moet je hier weg. Je moet in beweging komen. Wegwezen.

chchchchchchhchhhchchccchchchchhchchchhhchh

De mobiele telefoon is in de buurt, het geluid verandert niet.
Hij zal niet dichterbij komen.
Maar je moet kijken. Je moet het zeker weten.
Draai je hoofd de andere kant op.
Je kunt het.

Het lijkt een beetje op een boomstam. Laat het alsjeblieft een boomstam zijn laat het alsjeblieft een boomstam zijn alsjeblieft

Het is geen boomstam... Het is zwart met rood. Zwarte laarzen. Zwarte broek. Het ene been gebogen, het andere gestrekt. Zwart jack. Haar gezicht is afgewend.
Ze heeft kort, lichtbruin haar.
Het is kletsnat van het bloed.
Ze ligt zo stil als een boomstam.
Nog steeds nat.
Nog steeds druipend.
Niet meer snel.
De mobiele telefoon is van haar.

chchchchchchchhchchchcchhhhhchchchhchcchchch
hhchchchhchchchcchchhcchcchchchhchchchhcchch
chchchchhchchchchchhchchchchhchhhchchchchccc
hchcchchchchhchchchchchhchchchchhchhhchchcch

En als je je hoofd optilt zie je de wond in haar keel, en hij is rafelig en bloederig en diep en

rood

Wachten

Ik ben weer in Zwitserland, hoog in een afgelegen vallei. Niet de vallei met het huisje van Mercury, maar er dichtbij, op een halve dag lopen.

Ik ben hier nu al een paar weken, en in die tijd ben ik een keer of wat naar Mercury's vallei teruggegaan. De eerste keer volgde ik dezelfde route als voorheen, zoekend naar het riviertje waar ik de Fairborn was kwijtgeraakt, het magische mes dat ik van de Jagers had gestolen. Dat Rose had gestolen. Het riviertje had ik snel gevonden, en het was ook niet zo moeilijk om het bloed en wat gele vlekken op de grond terug te vinden. Maar geen Fairborn. Ik ben heen en weer gelopen langs het riviertje en helemaal rondom die middelste plek met vlekken, turend in de struiken en kijkend onder stenen. Het was haast belachelijk; ik bedoel, onder stenen zoeken! Na twee dagen moest ik mezelf een halt toeroepen. Ik begon me af te vragen of ik de Fairborn ooit wel echt had gehad. Of dat een dier ermee vandoor was gegaan. Of dat hij op magische wijze was verdwenen. Ik begon door te draaien en besloot op te houden met zoeken.

Nu wacht ik hier, in deze andere vallei, bij de grot. Dat hadden we afgesproken, Gabriel en ik, dus dat doe ik: wachten op Gabriel. Toen hij me deze plek liet zien, verstopte hij zijn blikje met brieven in de grot; het waren liefdesbrieven die zijn ouders aan elkaar hadden geschreven, zijn enige bezit. Dat blikje zit nu in mijn rugzak. En ik ben hier en hou me voor dat we in elk geval een plan hebben. Dat is goed.

Als plan stelt het niet veel voor: 'Als het fout gaat, wacht dan bij de grot.'

Het is fout gegaan... En hoe.

Ik had niet gedacht dat we het plan ooit echt nodig zouden hebben. Ik had niet gedacht dat alles zo fout kon gaan zonder dat het mijn dood zou worden. Maar ik leef nog. Ik ben zeventien, een volgroeide heks die drie geschenken heeft ontvangen. Ik weet alleen niet wie er nog meer in leven zijn. Rose... Rose is dood... Dat weet ik zeker; ze is neergeschoten door Jagers. Annalise ligt in een soort slaap die op de dood lijkt, als gevangene van Mercury, en ik weet dat die toestand niet te lang moet duren, anders zal ze niet meer alleen dood lijken, maar ook echt dood zijn. En Gabriel is weken nadat we de Fairborn hebben gestolen nog steeds vermist, al vier weken en vier dagen. Als hij nog leefde, zou hij hier al zijn. Als de Jagers Gabriel te pakken hebben gekregen, gaan ze hem martelen en –

Maar dat is een van de dingen waar ik van mezelf niet over mag nadenken. Het is een regel die ik mezelf opleg terwijl ik wacht: niet aan negatieve dingen denken, maar positief blijven. Het probleem is dat ik niets anders kan doen dan zitten, wachten en nadenken. Dus dwing ik mezelf er elke dag toe om al mijn positieve gedachten op een rijtje te zetten, en hou ik me voor dat Gabriel terugkomt als ik dat gedaan heb. Ik moet mezelf blijven voorhouden dat het nog steeds mogelijk is. Hij kan nog steeds komen. Ik moet gewoon positief blijven.

Oké, positieve gedachten dus, nog één keer...

Ten eerste: dingen om me heen opmerken. Er zijn overal positieve dingen, en elke stomme positieve dag merk ik dezelfde stomme positieve dingen op.

De bomen. Bomen zijn positief. De meeste zijn hoog en vrij recht en dik, maar een paar zijn er omgevallen en met mos begroeid. De meeste bomen hier hebben naalden, geen bladeren, en de groentinten lopen uiteen van bijna zwart tot limoen, afhankelijk van de hoeveelheid zon en de leeftijd van de naalden. Ik ken de bomen hier zo goed dat ik ze zelfs met mijn ogen dicht stuk voor stuk voor me kan zien, maar ik wil mijn ogen niet te vaak dichtdoen. Positief blijven is gemakkelijker met je ogen open.

Van de bomen ga ik naar de lucht, die ook positief is, overdag meestal strakblauw en 's nachts lichtzwart. Ik vind het mooi als de lucht die kleur heeft. Soms drijven er wolken over, en voor zover ik ze kan zien zijn ze groot en wit en niet vaak grijs – geen regenwolken. Ze drijven voornamelijk naar het oosten. Het is windstil, of ik voel de wind niet op de bosbodem.

Wat nog meer? O ja, vogels. Vogels zijn positief en hebberig en lawaaiig. Ze zijn altijd aan het kwetteren of eten. Sommige eten zaden en andere eten insecten. Er vliegen kraaien hoog boven het bos, maar die komen niet naar beneden. Niet zo laag als waar ik zit, in elk geval. Ze zijn zwart. Pikzwart, alsof ze met een schaar uit een vel zwart papier zijn geknipt. Ik speur naar een adelaar, maar die heb ik hier nooit gezien. Ik denk aan mijn vader en of hij zich echt in een adelaar had veranderd en me volgde, en dat lijkt zo lang geleden –

Stop!

Gedachten over mijn vader horen hier niet thuis. Ik moet oppassen als ik aan hem denk. Ik moet streng zijn voor mezelf. Anders is het te gemakkelijk om de negatieve kant op te gaan.

Dus... terug naar de dingen om me heen. Waar was ik gebleven? Ik heb de bomen gehad, de lucht, de wolken, vogels. O ja, er zijn stiltes... een heleboel. Enorme stiltes. De stiltes 's nachts zouden de Stille Oceaan kunnen vullen. Stiltes, daar hou ik van. Er is hier geen gezoem, geen statische ruis. Niets. Mijn hoofd is helder. Ik zou de rivier onder in de vallei moeten kunnen horen, maar dat is niet zo; de bomen dempen het geluid.

Dan hebben we de stiltes gehad, en dan zijn er nog bewegingen. Herten, bijvoorbeeld, daar heb ik er een paar van gezien. Ze zijn geruisloos en bruin, nogal tenger en een beetje nerveus. En konijnen, grijsbruin en stil. Er zijn grijsbruine woelmuizen, en marmotten die grijs en stil zijn. Dan heb je nog spinnen, zwart en stil. En vliegen, zwart en stil, totdat ze dichtbij komen, want dan zijn ze ongelooflijk, om je dood te lachen zo lawaaiig. Eén verdwaalde vlinder, korenblauw en stil. Vallende dennenappels, bruin, stil totdat ze met een zacht woord – 'thu' – op de grond vallen. Vallende dennennaalden, bruin, even lawaaiig als sneeuw.

Dat is dus positief: vlinders en bomen en zo.

Ik zie mezelf ook. Ik draag mijn oude laarzen met dikke zolen, afgetrapt en soepel. Het bruine leer is beschadigd en in de rechterlaars komt water naar binnen door een gescheurde naad. Mijn spijkerbroek zit lekker. Hij is wijd, afgedragen, bij de linkerknie gescheurd en langs de zomen gerafeld. Ooit was hij blauw, nu grijs, met vlekken van aarde en een paar groene vegen van bomen waar ik in ben geklommen. Mijn riem – van dik zwart leer met een messing gesp – is een goed ding. Mijn T-shirt was ooit wit, nu grijs, met een gat aan de rechterkant en kleine gaatjes in de mouw alsof er vlooien aan hebben geknabbeld. Ik heb geen vlooien, geloof ik. Althans, ik heb geen jeuk. Ik ben wel een beetje vies, maar soms was ik me. Als ik wakker word en er bloed op me zit. Op mijn kleren zit geen bloed, en dat is al iets. Ik word altijd naakt wakker als ik –

Denk weer aan je kleren!

Waar was ik gebleven? T-shirt. En over mijn T-shirt draag ik mijn wollen vest, warm en dik, met ruiten in groen, zwart en bruin. Er zitten nog drie zwarte knopen op. Een gat aan de rechterkant. Een scheur in de linkermouw. Ik heb geen onderbroek of sokken. Sokken heb ik wel ooit gehad, maar ik weet niet wat daarmee is gebeurd. En ik had handschoenen. Mijn sjaal zit in mijn rugzak, geloof ik. Ik heb er al tijden niet meer in gekeken. Ik zou moeten kijken; dan heb ik iets te doen. Ik geloof dat mijn handschoenen daar ook in zitten, misschien.

En nu?

Het is nog niet donker. Meer over mezelf.

Mijn handen zien er niet uit. Echt niet. Ze zijn gebruind van de zon, maar met rimpeltjes, ruw. De littekens op mijn rechterpols zijn afgrijselijk en lijken op gesmolten huid, mijn nagels zijn zwart en tot stompjes afgekloven. En ik heb ook nog tatoeages: drie tatoeages op mijn rechterpink en een grote tattoo op de rug van mijn linkerhand. **Z 0,5**. Een Halve Code-tattoo. Gewoon zodat iedereen weet wat ik ben: half Zwarte Heks. En voor het geval ze deze tattoos niet zien, zit er nog een op mijn enkel en ook nog een in mijn nek (mijn eigen favoriet).

Maar dit zijn meer dan alleen tattoos, meer dan brandmerken. Ze zijn ook een vorm van magie. Als de Jagers me te pakken krij-

gen, als meneer Wallend me te pakken krijgt, hakken ze mijn vinger eraf en stoppen die in een heksenfles, en dan hebben ze me in hun macht. Ze zouden die fles kunnen gebruiken om me te martelen of op ieder gewenst moment te vermoorden, gewoon door de fles te verbranden. Dat is wat ik denk dat ze zouden doen. De tattoos zijn hun manier om controle over me te hebben. Met die fles zouden ze me kunnen dwingen mijn vader te vermoorden.

Alleen zál ik mijn vader nooit vermoorden. Zelfs als ik het zou willen zou ik het niet kunnen, want mijn vader is nog steeds de machtigste Zwarte Heks van wie ik ooit heb gehoord, en ik ben niets vergeleken met hem. Ik bedoel, ik kan best goed vechten en best hard lopen, maar dat zal nooit genoeg zijn tegenover Marcus.

Shit! Ik denk weer aan hem.

Ik moet weer over mijn lichaam gaan nadenken.

Soms doet mijn lichaam vreemde dingen. Het verandert. Daar moet ik meer over nadenken. Ik moet proberen te achterhalen hoe het verandert, waarom het verandert en waar het verdomme ín verandert.

Ik herinner het me nooit, maar ik weet dat het gebeurt omdat ik naakt en met wat minder honger wakker word. Hoewel, soms ben ik misselijk, braak ik mijn maaltijd van die nacht uit en blijf dan kokhalzen. Misschien komt het doordat mijn lichaam niet goed kan verteren wat ik heb gegeten. Ik eet vooral kleine dieren, hoewel ik me niet herinner dat ik ze vang, maar ik weet dat het gebeurt omdat er botjes, stukjes vacht en bloed in mijn braaksel zitten. Er zat ook een keer een staart in. Een rattenstaart, denk ik. Ik weet dat ik in een soort dier verander. Dat is althans de enige verklaring: ik moet dezelfde Gave hebben als mijn vader. Maar ik herinner me er niets van: niet de transformatie, niet dat ik een dier ben, niet dat ik terugverander. Niets, totdat ik wakker word als het allemaal voorbij is. Ik slaap altijd, dus ik neem aan dat het uitputtend is.

Vannacht heb ik een klein hert gevangen. Ik werd wakker naast het halfopgegeten karkas. Dat heb ik niet uitgekotst. Misschien begint mijn maag eraan te wennen. Ik heb honger gehad, verschrikkelijke honger, maar nu niet meer. Dat lijkt erop te wijzen dat je overal aan kunt wennen, zelfs aan rauw vlees. Toch zou

ik een moord doen voor een echte maaltijd. Een hamburger, patat, stoofpot, aardappelpuree, rosbief, toetjes. Mensendingen. Een taart. Custardpudding!

Pas op!

Ik kan beter niet nadenken over dingen die ik niet kan krijgen. Dat is de weg omlaag. Ik moet oppassen met wat ik denk. Niet naar het negatieve afglijden. En positief blijven is me vandaag goed afgegaan, dus mag ik mezelf belonen door aan andere mensen te denken, zelfs aan mijn vader, maar met gedachten over hem moet ik extra goed oppassen.

Ik heb hem ontmoet. Ik heb Marcus ontmoet. Hij heeft me niet vermoord, wat ik ook eigenlijk niet echt had verwacht, maar gezien zijn reputatie had het beide kanten op kunnen gaan.

Het grootste deel van mijn jeugd heb ik geloofd dat Marcus niets om me gaf, maar nu blijkt dat hij heel vaak aan me dacht, net zoals ik aan hem dacht. En hij was altijd van plan geweest om me te helpen. Hij zocht me op en zette de tijd voor me stil, iets waarvan ik vermoed dat het niet gemakkelijk is, zelfs niet voor hem. Hij heeft mijn Schenkceremonie gedaan: me zijn bloed laten drinken en me drie geschenken gegeven. De gouden ring die hij me gaf, zijn ring, zit om mijn vinger. Ik draai eraan, druk hem tegen mijn lippen, voel hoe zwaar hij is en proef het metaal. De kogel die mijn vader uit mijn lijf heeft gehaald, de magische Jagerkogel, zit in mijn zak. Soms voel ik daar ook aan, hoewel ik niet zeker weet of ik er wel blij mee ben, aangezien het een voorwerp van de Jagers is. En het derde geschenk dat hij me heeft gegeven, mijn leven, is nog steeds bij me. Ik weet niet of dat wel echt telt, aangezien ik nog nooit had gehoord van een geschenk dat geen fysiek ding was, maar hij is Marcus en ik neem aan dat hij weet wat hij doet.

Ik leef nog dankzij mijn vader. Ik heb mijn Gave dankzij mijn vader, en die Gave is dezelfde als de zijne. De meeste heksen hebben moeite om hun Gave te vinden, doen er soms wel een jaar over om te achterhalen wat die is, maar ik hoefde niet eens naar de mijne te zoeken. Mijn Gave vond mij. En ik weet niet of dat goed is. Ik kan beter aan iets anders denken...

Mijn familie is iets positiefs om over na te denken. Ik word niet

vaak negatief als ik aan mijn familie denk. Ik mis Arran nog steeds, maar lang niet meer zo erg als toen ik een gevangene was van Celia. Die eerste weken in mijn kooi miste ik mijn broer verschrikkelijk. Maar dat is jaren geleden... Twee jaar, geloof ik. De Raad ontvoerde me vlak voor mijn vijftiende verjaardag, vlak voor Arrans Schenkceremonie. Ja, dat is meer dan twee jaar geleden, maar ik weet dat het goed met hem gaat, en met Deborah ook. Ellen, mijn vriendin de Halfbloed, is naar Arran toe gegaan en heeft hem een foto van mij laten zien, en hij nam een filmpje voor me op met een boodschap aan mij. Ik weet dat ze zonder mij beter af zijn. Ik kan ze nooit meer zien, maar dat geeft niet, want ze weten dat ik nog leef, dat ik ontsnapt ben, dat ik vrij ben. Positief blijven is wat ik doe, en dat is positief, want hoe langer ik bij hen wegblijf, hoe beter het is voor de mensen om wie ik geef.

Soms zit ik in de grotingang, en soms ga ik daar een tijdje liggen slapen, maar ik slaap niet zo best. Meestal voel ik me meer op mijn gemak hier boven in mijn boom, waar ik een goed uitzicht heb. De berghelling is steil hier; er zal niemand zomaar voorbij komen wandelen. Maar je weet het nooit. Jagers zijn goed in jagen. Ik probeer niet al te veel aan Jagers te denken, hoewel het ook niet slim is om te doen alsof ze niet bestaan. Nou ja, ik zit dus in mijn boom en als het donker is, zoals nu, mag ik van mezelf aan vroeger denken, aan de tijd voordat ik werd ontvoerd door de Raad, voordat Celia me in een kooi opsloot.

Mijn dierbaarste herinnering is dat Arran en ik in het bos bij oma's huis speelden. Ik verstopte me in een boom, en toen Arran me eindelijk zag, klom hij er ook in, maar ik schoof steeds verder naar buiten op een dunne tak. Hij werd bang, dus klom ik terug en ging bij hem zitten, een beetje zoals nu, met mijn rug tegen hem aan en onze benen aan weerskanten van de tak. En ik zou er alles voor overhebben om weer zo met hem te zitten, de warmte van zijn lichaam achter me te voelen. Dat ik kan merken dat hij glimlacht door de beweging van zijn borst, dat ik zijn adem voel, en zijn arm om me heen.

Maar het is beter om niet te veel zo te denken. Beter om niet te denken aan dingen die ik niet kan krijgen.

En ik herinner me oma met haar bijen, haar laarzen en kippen

en de modderige keukenvloer. De laatste keer dat ik oma zag, was toen ze me meenamen. Ik was in het raadsgebouw en kreeg te horen dat Celia mijn 'voogd en lerares' zou worden. Dat was de eerste keer dat ik Celia zag, de eerste keer dat ik haar geluid hoorde, haar Gave waarmee ze me kon verdoven. Het lijkt wel een heel leven geleden. Celia schakelde me uit met haar lawaai en ze droegen me weg, en ik ving nog één laatste glimp op van oma, die er oud en bang uitzag midden in de kamer waar ik mijn Beoordelingen onderging. Nu ik eraan terugdenk, denk ik dat oma wist dat ze me nooit meer zou zien. Celia heeft me verteld dat ze is overleden, en ik weet dat oma tot zelfmoord is gedreven, net zoals mijn moeder.

Ik weet nu –

Wat is dat?

Voetstappen! 's Nachts!

Mijn adrenaline begint te stromen.

Hou je rustig! Luister!

Lichte voetstappen. Licht genoeg om van een Jager te zijn.

Ik draai langzaam mijn hoofd heen en weer. Zie niets. Het wolkendek is dicht en er komt geen maanlicht doorheen hier in het bos.

Weer voetstappen. Nog meer adrenaline.

Shit! Dit is méér dan alleen adrenaline... Dit is het dier in mij.

Dan zie ik het. Een hertje. Schichtig.

En de dierenadrenaline staat op het punt over te stromen, het dier in me wil het overnemen.

Rustig! Rustig! Langzaam ademhalen. Ademhalingen tellen.

Eén langzaam in en langzaam uit.

Twee langzaam in – vasthouden – en langzaam uit.

Drie langzaam in – en ik voel het in mijn bloed, hoe het daar brand sticht – en langzaam uit.

Vier langzaam in, en het is het dier in mij, wat het ook is waarin ik verander.

Het hert loopt weg en gaat snel op in de duisternis. Maar ik zit hier, als mens, en het hert is niet dood. Ik kan mijn Gave beheersen. Of tegenhouden, althans. En als ik hem kan tegenhouden, dan kan ik hem misschien ook zelf oproepen.

Ik grijns. Voor het eerst in weken voel ik me ergens echt positief over.

Ik heb het vandaag goed gedaan, heb me aan de lijstjes gehouden, ben niet te ver naar het negatieve afgedwaald. Ik mag mezelf belonen met een paar fijne gedachten, dingen die ik voor speciale gelegenheden bewaar. Het liefst denk ik aan Annalise. En dit is wat ik me herinner...

Annalise en ik

We zitten samen op de zandstenen helling en laten onze voeten over de rand bungelen. Annalise is vijftien; ik ben nog steeds veertien. Mijn been ligt dicht bij het hare, maar ze raken elkaar net niet. Het is laat in de herfst. Al twee maanden ontmoeten we elkaar hier eens per week. Sinds die tijd hebben we elkaar maar één keer aangeraakt, de tweede keer dat we hier waren. Ik pakte haar hand vast en gaf er een kus op. Ik kan nog steeds niet geloven dat ik dat heb gedaan. Ik werd een beetje meegesleept, denk ik. Nu denk ik daar de hele tijd aan, echt de hele tijd, maar ik durf het niet nog een keer te doen. Annalise en ik praten en klimmen en rennen, maar zelfs als we achter elkaar aan rennen vang ik haar nooit. Ik kom dichtbij, maar dan kan ik het ineens niet. Ik laat me ook nooit door haar vangen.

Ze zwaait met haar benen. Haar grijze uniformrok is schoon en keurig gestreken. Haar benen zijn glad en lichtgebruind, met fijne blonde haartjes boven de knieën. Mijn been ligt een paar millimeter van het hare, maar ik weet dat ik het niet dichterbij kan leggen. Ik draai met moeite mijn hoofd om en kijk naar iets anders.

Het klif is steil en diep, maar de sprong is te doen, omdat je op zanderige grond landt. De boomtoppen deinen en ruisen alsof ze met elkaar praten, roddelen, en hier en daar vallen de bladeren al. Een pluk bladeren daalt naar ons af, en voordat ze in beweging komt weet ik al dat Annalise zal proberen er een te vangen. Ze steekt haar hand uit, haar arm, en buigt dan haar lichaam over de rand van het klif. Ze hangt te ver naar voren, maar ze zal zich

niet bezeren als ze valt. Misschien moet ik haar vastpakken, tegenhouden, maar ik beweeg me niet. Ze lacht, strekt zich nog verder uit en vangt een blad, en ze pakt tegelijkertijd mijn mouw beet, maar nog steeds raak ik haar niet aan. Ik trek mijn arm terug zodat ze weer veilig rechtop komt, maar ik raak haar niet aan.

Ze heeft het blad opgevangen. Een bruin driehoekje, van een berkenboom. Ze houdt het bij het steeltje vast en draait het voor mijn gezicht heen en weer.

'Hebbes. Maar niet dankzij jou! Ik viel bijna.'

'Ik wist dat het goed zou gaan.'

'O ja?' Ze geeft me met het blad een tikje tegen mijn neus, en haar vingers komen dicht bij mijn lippen. Ik trek mijn hoofd naar achteren.

'Het is voor jou. Hier, pak aan.'

'Het is maar een blad,' zeg ik. 'Er liggen er meer dan genoeg.'

'Hou je hand op. Dit is een bijzonder blad. Het is een blad dat ik met gevaar voor eigen leven heb opgevangen, speciaal voor jou.'

Ik steek mijn hand uit. Ik wil het blad hebben.

Ze laat het op mijn handpalm vallen.

'Je zegt nooit "dank je", hè?'

Dat weet ik eigenlijk niet. Ik heb er nooit over nagedacht.

'En je raakt me nooit aan.'

Ik haal mijn schouders op. Ik kan niet hardop zeggen dat ik aan elke millimeter afstand tussen ons denk. Ik zeg: 'Ik hou dat blad.' En ik zet me af van het klif en spring naar de grond.

Als ik beneden sta, weet ik niet meer wat ik moet doen. Ik hoopte dat zij ook zou springen. Ik kijk naar haar en vraag: 'Kunnen we het over iets anders hebben?'

'Als je weer boven komt en het netjes vraagt.'

Ik klim weer tegen het klif op, zo snel als ik kan, opschepperig, maar als ik bijna boven ben, blijf ik staan. Ze is op de plek gaan zitten waar ik normaal boven aankom en verspert me de weg. Er is nog een route langs de linkerkant, die lastiger is, dus ik ga een stukje omlaag en dan weer naar boven, maar dan is ze opgeschoven en zit ze daar.

'Hoi,' zegt ze, en ze buigt zich glimlachend naar voren.

De enige manier waarop ik boven kan komen, is door over Annalise heen te klimmen. 'Pardon,' zeg ik. 'Mag ik erlangs?'

Ze schudt haar hoofd.

'En als ik "alsjeblieft" zeg?'

Ze schudt haar hoofd weer en glimlacht heel breed. 'Je bent eigenlijk helemaal niet zo stoer, voor een stoere Halve Code.'

'Alsjeblieft, Annalise.' Ik kan me niet goed vasthouden. Mijn vingers verkrampen al en mijn voeten glijden weg. Dit hou ik niet lang vol.

'Ik snap niet hoe het kan dat je van school bent gestuurd. Je lijkt zo'n verlegen jongen.' Ze zegt het met de stem van een lerares.

'Ik ben niet verlegen.'

Ze buigt zich grijnzend naar me toe. 'Bewijs het maar.'

Ik moet ofwel naar beneden springen, ofwel over haar heen klimmen, en ik zal vrij snel moeten kiezen, want mijn rechterbeen begint te trillen van inspanning. Ik denk dat ik over haar heen kan komen als ik mijn hand rechts van haar been zet, maar dan moet ik me op de een of andere manier over haar schoot heen trekken en –

'Ik ga mijn broers vertellen wat een angstig klein ding je bent,' plaagt ze. Ik kijk naar haar gezicht, en hoewel ik weet dat ze een grapje maakt, word ik boos van de gedachte dat ze überhaupt met haar broers praat. Haar glimlach verdwijnt. Ik laat de stenen los, draai me in de lucht om en spring naar de grond. Ze roept: 'Nathan! Het spijt me! Dat had ik niet moeten...' Ze springt naast me op de grond, sierlijk en lichtvoetig als altijd. 'Dat had ik niet moeten zeggen. Het was stom.'

'Als ze ooit ontdekken dat we elkaar zien. Als –'

'Je weet best dat ik ze niks zal vertellen. Het was een stomme grap.'

Ik besef dat ik overdreven reageer en de stemming bederf, dus veeg ik met de neus van mijn laars door het zand en zeg: 'Weet ik.' Ik glimlach naar haar omdat ik wil dat het weer leuk is tussen ons. 'Maar vertel niemand dat ik eigenlijk een watje ben, oké? Dan zal ik niemand vertellen hoe stoer jij bent.'

'Ik? Stoer?' Ze grijnst weer, en zij veegt ook met haar schoen over de grond. Dan trekt ze een lange streep in het zand. 'Op een

schaal van stoer aan deze kant' – ze steekt haar hak in het ene uiteinde – 'tot aardig, beleefd en verlegen aan deze kant,' – en ze loopt naar het andere eind van de streep, zet haar hak neer en kijkt me aan – 'waar sta ik dan?'

Ik mompel in mezelf: 'Annalise, Annalise, Annalise', en loop heen en weer langs de streep. Ongeveer driekwart naar het verlegen uiteinde blijf ik staan; dan schuifel ik een stukje verder naar het andere eind en dan nog verder en nog verder, tot ik nog een paar centimeter van het stoere uiteinde sta.

'Ha!' lacht ze.

'Jij bent veel te stoer voor mij.'

Ze gromt. 'Nou, de meeste van mijn schoolvriendinnen zouden me hier zetten.' En ze springt naar een plek bij het verlegen uiteinde.

'Al je schoolvriendinnen zijn fains,' zeg ik.

'Maar ze weten een aardig meisje wel te herkennen.'

'En waar zouden ze mij neerzetten?'

Ik ga uit de weg terwijl Annalise langs de streep schuifelt tot bijna waar ik stond, vlak bij het uiteinde van 'totaal stoer'.

'En je broers? Waar zouden die me neerzetten?'

Ze aarzelt, maar dan loopt ze voorbij het stoere uiteinde helemaal door tot aan de rotswand. Ze zegt: 'De fains op school waren bang voor je omdat je mensen in elkaar sloeg. Je had een slechte reputatie omdat je wild was, maar ze zagen je overdag meestal rustig in de klas zitten, dus wisten ze dat als ze jou met rust lieten, jij hen ook met rust zou laten.'

'Maar zo slim waren je broers niet. Om me met rust te laten, bedoel ik.'

'Nee. Maar zij waren ook bang voor je.'

'Ze hebben me in elkaar geslagen! Me bewusteloos achtergelaten.'

'Jij sloeg hen eerst in elkaar! Maar het is meer dan dat.' Ze aarzelt even. 'Het komt door wie je bent. Of door wie je vader is. Het komt allemaal neer op Marcus. Ze zijn bang voor hem. Iedereen is bang voor hem.'

Ze heeft natuurlijk gelijk, maar mijn vader zal echt niet zomaar ineens opduiken om me te helpen bij een knokpartij.

Dan vraagt ze: 'Ben jij bang voor hem?'

Ik weet het eigenlijk niet. Hij is mijn vader. Hij is gevaarlijk en vermoordt mensen, maar hij blijft mijn vader. En ik wil hem ontmoeten. Dat zou ik niet willen als ik bang voor hem was. Ik zeg: 'Ik vertrouw jou meer dan wie ook, Annalise, maar als de Raad me ooit over hem hoort praten, of over mijn gevoelens voor hem of wat dan ook... Ik kan gewoon niet over hem praten. Dat weet je.'

'Sorry, ik had het niet moeten vragen.'

'Maar ik zal je vertellen voor wie ik bang ben: de Raad. En je broers. Als...' Maar ik ga niet door. We weten allebei dat als ze ontdekken dat we met elkaar omgaan, we diep in de nesten zitten.

'Ik weet het. Ik heb de ergste, meest gestoorde familie ooit,' zegt Annalise.

'Volgens mij is de mijne nog net iets gestoorder dan de jouwe.'

'Niet veel. Jij hebt Arran en Deborah tenminste nog. Jij hebt aardige mensen om je heen. Ik niet. Ik bedoel, Connor is wel oké als hij niet bij Liam is of –'

'Jij bent de aardige,' zeg ik.

Ze glimlacht, maar het valt me ineens op hoe verdrietig en eenzaam ze eruitziet, en hoe blij ik mag zijn dat ik Arran, Deborah en oma heb. En zonder erbij na te denken pak ik haar hand. Ik raak haar aan! Ik sta er zelf een beetje van te kijken, maar het gebeurt en ik wil er niet te veel over nadenken. Onze handen zijn bijna even groot: de mijne is breder, haar vingers zijn langer en dunner. Haar huid is zacht en heeft een huidkleur... geen stofkleur.

'Hoe hou jij je handen toch zo schoon?' Ik draai langzaam haar hand om en bekijk hem aandachtig. 'Ik zit helemaal onder het rode stof, maar op jou zit geen vlekje.'

'Ik ben een meisje. Wij staan erom bekend dat we onvoorstelbare dingen doen, dingen waar jongens alleen maar van kunnen dromen.' Haar stem trilt een beetje, en haar hand ook.

Nu ben ik bang, maar ik zet door. Ik ga met mijn vinger langs de omtrek van haar hand terwijl ze die omhooghoudt. Over de duim, omlaag tussen duim en wijsvinger, dan omhoog langs die vinger en omlaag tussen de volgende en omhoog en omlaag en

omhoog en omlaag, en uiteindelijk langs de buitenkant van haar pink omlaag naar haar pols.

Ze zegt: 'Je verbaast me telkens weer met je tederheid. Je staat heel ver van het stoere uiteinde van de streep.'

Ik wil iets terugzeggen, maar ik kan niets bedenken wat goed klinkt.

'Je bent weer stil,' zegt ze.

'Wat is er zo erg aan stil zijn?'

'Niks, denk ik. Het past bij je.' Ze strijkt met haar vinger langs mijn hand zoals ik bij haar deed. 'Maar soms vraag ik me af wat je denkt.' Ze gaat nog steeds met haar vinger over mijn hand. 'Waar denk je aan?'

Ik denk eraan dat ik het fijn vind dat ze dit doet. Het voelt fijn. Moet ik dat zeggen? Ik weet het niet. Ik zeg: 'Ik... Jij...'

Ze buigt haar hoofd omlaag om me aan te kijken. 'Je probeert je gezicht te verbergen,' klaagt ze. 'Bloos je?'

'Nee!'

Ze legt haar vinger onder mijn kin en draait mijn hoofd naar zich toe.

Ik heb het een beetje warm, maar volgens mij bloos ik niet.

Ze zegt: 'Wat ben je toch lief.'

Lief!

'Volgens mij ben ik behoorlijk stoer,' zeg ik.

Ze giechelt. 'Je bent lief en je bent traag. Je vangt me nooit.'

Annalise rent weg en ik ren achter haar aan, en die dag, voor het allereerst, vang ik haar.

Een beetje donkerder

Het moet al na middernacht zijn. Alweer een dag voorbij. Alweer een dag van positief denken. Alweer een dag van denken aan Annalise zonder iets te kunnen doen om haar te helpen. Alweer een dag van in de boom zitten wachten op Gabriel, die niet is komen opdagen. Ik zou moeten proberen te slapen, maar ik ben niet moe. Ik ben 's nachts meestal niet moe. In plaats daarvan lijk ik een beetje meer tot leven te komen, hoewel ik weet dat ik ook een beetje donkerder word.

Ik zou wat lijstjes kunnen afwerken of de dingen kunnen overpeinzen die Celia me heeft geleerd: hoe je moet doden met een mes, of met blote handen. Daar knap je van op. Of misschien feiten op een rijtje zetten. Mijn stamboom is een goeie. Gewoon de namen steeds opnieuw opzeggen: Harrow, Titus, Gaunt, Darius, Leo, Castor, Maximilian, Massimo, Axel, Marcus, Nathan. Harrow, Titus, Gaunt, Darius...

Al is die lijst natuurlijk een beetje deprimerend, en ik moet eigenlijk geen deprimerende dingen doen, maar het is niet mijn schuld dat ze allemaal zijn vermoord door Jagers of doodgemarteld door de Raad. Hoewel Marcus niet dood is. Althans, voor zover ik weet leeft hij nog en woont hij op een plek die niemand kent. Hij is bij me geweest, hij heeft mijn leven gered en mijn Schenkceremonie uitgevoerd, maar toen is hij weggegaan en heeft me achtergelaten, alweer, zoals hij mijn hele leven al had gedaan.

'Je deed het best aardig in je eentje,' zei hij. Typische smoes!

Nee, ik moet niet negatief zijn. Ik moet positief blijven.

Shit, ik ben in een duistere bui.

Ik moet nog wat geheugenoefeningen proberen. Ja, ik zou alle Gaven kunnen opsommen die mijn vader heeft gestolen, één voor elk mensenhart dat hij heeft opgegeten. En die man, die moordenaar, die *psychopaat*, zat tegenover me en praatte met me en gaf me drie geschenken. Ik kan hem niet haten en ben zelfs niet eens bang voor hem. Ik ben... vol ontzag voor hem. Dat is positief, toch, als je je vader bewondert? Je vader de psycho. Is hij een psychopaat? Ik weet het niet. Ik weet niet wat de definitie daarvan is. Ik weet niet hoeveel mensen je moet opeten voordat je officieel een psychopaat bent.

Ik bijt weer nagels, alleen valt er niet veel meer te bijten.

En hier zit ik dan, in een boom, bijtend op mijn vingers: Nathan, zoon van Marcus, de jongen die zijn vader moet vermoorden, de jongen die wilde bewijzen dat hij zijn vader niets zou aandoen door de Fairborn aan hem terug te geven, maar die het verpestte en het mes kwijtraakte. En ik weet dat ik het nog geen seconde zou uithouden in een gevecht tegen Marcus, maar iedereen denkt dat ik hem kan vermoorden; iedereen wil dat ik hem vermoord. Ik wist te ontsnappen aan Wallend en aan de Witte Heksen die wilden dat ik dat deed, ik vluchtte naar Mercury, en wat dacht je? Zij wil ook dat ik hem vermoord.

Shit! Ik moet aan iets positievers denken.

Ik moet weer aan Annalise denken. Ik dacht veel aan haar toen ik in mijn kooi zat. Ik fantaseerde over haar, stelde me voor dat ik haar aanraakte en seks met haar had en dat soort dingen. Niet dat ik ooit seks heb gehád of dat soort dingen. En de laatste keer dat ik haar hand vasthield was toen ik naast haar op Mercury's dak zat, en toen liep alles in de soep en hield de wind me tegen terwijl Mercury Annalise het gras op lokte. Ik denk aan hoe Annalises lichaam daar lag, met een borstkas die op- en neerging, snakkend naar adem. Die laatste ademteug die er zo traag en pijnlijk uitzag voordat ze stil bleef liggen. Ik haat dat. Ik haat die laatste ademteug.

En als ik dan toch aan haat denk... Over dat onderwerp kan ik een goed lijstje maken. Om te beginnen mijn zus, natuurlijk, die lieve Jessica. Zij haat me al sinds mijn geboorte, en dat is ontzet-

tend wederzijds. En haar vriendje Clay, leider van de Jagers, bruut en arrogant. Wat valt daar níét aan te haten? En die andere bruut van een Kieran O'Brien, Annalises oudste broer, die vroeger boven aan mijn haatlijstje stond, maar nu meestal ergens rond nummer drie hangt. Nummer twee op mijn haatlijstje is Soul O'Brien, raadslid. Hij zei dat hij me mijn drie geschenken wilde geven, wat ik eigenlijk nog gestoorder vind dan dat ze me in een kooi opsloten. Hij is waarschijnlijk ook een soort psycho. En over psycho's gesproken: *numero uno* op mijn haatlijstje is meneer Wallend. De Witte Heks die me als een proefkonijn heeft behandeld. De man die me mijn tattoos heeft gegeven, de dingen die ik het meest van alles haat.

Nou, dat was positief!

Celia staat niet op de lijst. Ik haat Celia niet meer, en dat is goed, denk ik. Het is vast positief om iemand die je bijna twee jaar in een kooi heeft opgesloten niet te haten. Vast. Aan de andere kant, misschien bewijst het dat ik volkomen geflipt ben door die hele ervaring. Ik weet het niet. Maar Celia staat niet op de lijst.

Mercury staat er ook niet op. Mercury wekt geen haatgevoelens; dat zou net zoiets zijn als het weer haten.

Mercury heeft gezegd dat ze Annalise zal bevrijden in ruil voor mijn vaders hoofd of hart. Die krijgt ze geen van beide van me. Op de een of andere manier moet ik terug zien te komen naar Mercury, naar Annalise, de betovering verbreken en samen met haar ontsnappen. Het klinkt moeilijk en gevaarlijk, maar ik heb een plan, en dat is ook weer positief. Alleen is het plan waardeloos en stom en zal het nooit werken. Mercury zal me beslist vermoorden.

Maar daar moet ik me niet druk om maken. Iedereen gaat een keer dood.

En ik heb al genoeg problemen met het huidige plan. Ik ben hier al meer dan een maand en heb moeite om me nog een positief scenario voor te stellen: dat Gabriel niet is gekomen omdat hij in een kingsize bed ligt te lezen en croissants te eten, niet omdat hij dood is of gevangen is genomen door de Jagers.

Als hij gevangen was genomen, zouden ze hem al hebben ge-

marteld en zou hij hun alles hebben verteld. Alles over mij, hem, de Fairborn, Annalise, en zeer zeker waar ze me konden vinden: op onze ontmoetingsplek hier bij de grot. Ik weet dat ik het ze verteld zou hebben als ze hun Vergelding op me toepasten, en hij ook. Dat is geen schande. Vergelding breekt uiteindelijk iedereen, en niemand zou het een maand uithouden. En toch zijn de Jagers hier niet. Maar Gabriel ook niet. Dus dat betekent dat hij dood is. Neergeschoten door Jagers die nacht, toen we de Fairborn stalen. Vermoord terwijl hij mij probeerde te redden. En hier zit ik, in een boom, en ik probeer positief te blijven.

Positief blijven is behoorlijk ziek, als je erover nadenkt.